

Istoria icoanei

Soarele a început să se arate din ce în ce mai mult pe bolta cerului. Zilele se măresc văzând cu ochii și iarna se retrage încet. De peste gardul bădiței Vasile, un imens om de zăpadă salută pe fiecare om ce intră în curte sau doar trece pe drum. L-au făcut Bogdan și prietenii lui, care au venit să îl ajute pe bătrân. Pentru bădița Vasile, cea mai mare bucurie a fost să-i privească pe copii jucându-se în zăpadă. De atunci și-au făcut un obicei: în fiecare sâmbătă, după ce-și termină temele, se adună cu toții în gospodăria de pe malul râului Precista. Fiecare copil își alege câte o trebușoară de făcut, după care intră cu toții în casă. Înghesuții lângă soba fierbinte, bădița Vasile le dă să mănânce din bunătățile chiar de ei aduse și povestesc împreună câte în lună și-n stele.

- Bădița Vasile, când a fost pictată prima icoană?

- Da' ce-ți veni, măi, Andrei?

- Noi am învățat la școală să pictăm icoane, lămuri Raluca. Poate de aceea întrebă Andrei...

- Aha... Ce ai zice, Andrei, dacă ți-aș spune că prima icoană nu a fost pictată, ci a fost făcută prin minune dumnezeiască?

- Cum adică, bădița Vasile? Așa cum Dumnezeu a făcut pământul?

- Da, prima icoană a fost făcută chiar de Mântuitorul Iisus Hristos atunci când a venit pe pământ.

- Povestește cum a fost! Te rugăm...! strigară copiii.

- Acum aproape 2000 de ani, în vremea când Mântuitorul Hristos străbătea pământul Palestinei trecând prin sate pentru a învăța și vindeca pe oameni, la sute de kilometri distanță, în orașul Edessa trăia un rege cu numele Avgar. Acesta era foarte bogat, iar cetatea lui, deși era mică, nu ducea lipsă de nimic. După un singur lucru tânjea regele: după sănătate. Încă din tinerețe, el se îmbolnăvisese de artrită și de lepră

neagră. Ajunsesese să se ascundă de oameni și își conducea țara cu ajutorul unor supuși credincioși. Într-o zi, unul din acești supuși, cu numele Anania, se întorcea din Egipt. Dumnezeu i-a rânduit pașii prin Palestina, iar acolo s-a întâlnit cu mulțime mare de oameni care era adunată în jurul Mântuitorului. A văzut cum Mântuitorul vindeca mulți oameni, și atunci a alergat într-un suflet la Edessa și a povestit ceea ce văzuse în Palestina. Un licăr de speranță s-a aprins în ochii regelui Avgar. El l-a trimis pe Anania înapoi în Palestina, cu porunca de a-l invita pe Iisus la Edessa sau măcar să-i deseneze chipul și să-l aducă la patul său de suferință... Iată, dragi copii, credința și nădejdea născute acolo unde se părea că nu mai era nădejde!

- Adică i-a cerut lui Anania să îi aducă o icoană?... observă Bogdan.

Dar pe vremea aceea nu existau icoane. De ce a cerut acest lucru?

- Bogdan, noi, oamenii, suntem construiți din pământ, din materie. Din cauza aceasta avem destul de multe neplăceri. Ia spuneți-mi, voi uitați vreodată ceva ce ați învățat?

- Da, uităm. Trebuie să repetăm mereu un lucru pentru a-l ține minte, răspunse Raluca.

- Ei bine, dragii mei, pentru a nu uita, oamenii au primit de la Dumnezeu semne, simboluri, pe care să le folosească atunci când își doresc să țină minte ceva. Atunci când un asemenea semn se referă la Dumnezeu, el devine icoană. Dar Avgar încă nu știa nimic despre icoane. El a cerut un semn despre Iisus Hristos deoarece stă în firea noastră să ne folosim de simboluri.

- Și ce semn i-a trimis Iisus Hristos?

- Să vedeți... Atunci când a ajuns Anania la Mântuitorul Hristos, a încercat să-i deseneze chipul, dar nu a reușit din pricina mulțimii ce se adunase în jurul Său. Mântuitorul, cunoscând gândul lui Anania, S-a spălat cu apă curată pe față, iar apoi S-a șters cu o mahramă. Când a îndepărtat mahrama de față, mulțimea a început să freacă. Pe pânza albă se imprimase Chipul Său. Părea că e pictat, dar nu se vedea nici o urmă de culoare.

- Aceasta era icoana!

- Da, Bogdane, aceasta este prima icoană.

- Și ce s-a întâmplat după aceea?

- Anania s-a întors la Edessa cu icoana chipului Mântuitorului. Mare a fost bucuria cetății, căci regele s-a vindecat imediat ce s-a închinat icoanei lui Hristos.

- De atunci, deci, există icoane pe pământ...

- Da, Raluca, icoana e o binecuvântare pe care ne-a dăruit-o Însuși Dumnezeu.

A consemnat pr. Gabriel Herea de la Pătrăuți